

Arrest

nr. 65 925 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Nigeriaanse nationaliteit, geboren te I. op 14 oktober 1975 *alias* te I. op 12 januari 1973.

1.2. Hij verklaarde op 23 februari 2004 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 23 februari 2004 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Verzoeker werd op 23 februari 2004 gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.4. Door de gemachtigde werd op 9 maart 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.5. Tegen deze beslissing tekende verzoeker dringend beroep aan, waarna de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel op 26 mei 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam.

1.6. Tegen deze beslissing tekende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep aan bij de Raad van State. Beide beroepen werden verworpen bij arrest nr. 151.079 van 9 november 2005.

1.7. Verzoeker diende op 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Door de gemachtigde werd deze aanvraag op 14 maart 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar uit informatie die terug te vinden is in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene met zijn paspoort gereisd heeft op 14.06.2005. Dit toont aan dat betrokkene niet ononderbroken in België verbleef gedurende de laatste 5 jaar (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009), Hoewel betrokkene een getuigenverklaring voorlegt die zegt betrokkene sinds 2004 te kennen, toont de stempel op het paspoort onomstootbaar aan dat betrokkene niet ononderbroken in België verbleef Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, een werkbepoofte voorlegt, gestudeerd heeft in zijn land van herkomst, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al. 1,1° van de wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum“.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsverplichting en het consistentiebeginfel. Alsook de schending van het algemeen beginfel van behoorlijk bestuur: ‘*Patere legem quam ipse fecisti*’ en de schending artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: “Op 9 december 2009 ging de Raad van State in arrest nr. 198.769 over tot de vernietiging van de ‘ongedateerde ‘instructie’ van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet” (stuk 4). Dit arrest werd bij uittreksel bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad.

11.2. De verwerende partij heeft zich echter geëngageerd om spijs deze vernietiging (die uiteraard ex tunc en erga omnes werkt) deze criteria alsnog te blijven toepassen en dit in het kader van haar “discretionaire bevoegdheid”. Het is intussen vaste rechtspraak geworden van Uw Raad dat het de verwerende partij toegestaan is om de (vernietigde) ontvankelijkheidsvoorwaarden van de vernietigde instructie alsnog te hanteren bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag, maar dan als gegrondheidsvoorwaarden, Ter zake kan o.a. verwezen worden naar arrest nr. 51 640 d.d. 25 november

2010 in de zaak RvV x en arrest nr. 54 012 d.d. 30december2010 in de zaak RvV x.

De redenering is uiteraard dat de tekst van artikel 9bis Vreemdelingenwet een grotere marge van beoordelingsvrijheid aan de verwerende partij aangaande de gegrondheidsvoorwaarden toebedeelt dan aangaande de ontvankelijkheidsvoorwaarden waar haar discretionaire bevoegdheid beperkt wordt tot het appreciëren van buitengewone omstandigheden die het rechtvaardigen dat de aanvraag niet in het land van herkomst wordt ingediend.

11.3. Er kan geen twijfel over bestaan dat de verwerende partij in casu de criteria van haar vernietigde instructie heeft toegepast: Ter zake kan verwezen worden naar de tekst van de bestreden beslissing: “Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”

11.4. De regularisatieaanvraag werd dus ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De verzoekende partij gaat er dus van uit dat de Staatssecretaris het “criterium 2.8A” hier als gegrondheidsvoorwaarde heeft toegepast, en voor wat betreft de ontvankelijkheidsbeslissing zich louter gebaseerd heeft op de tekst van artikel 9bis Vreemdelingenwet en dus geoordeeld heeft dat er i.c. sprake is van buitengewone omstandigheden hetgeen verantwoordt dat de aanvraag in België werd ingediend en niet in het land van herkomst. Deze veronderstelling is niet meer dan logisch daar vermoed kan worden dat de Staatssecretaris een beslissing heeft genomen met erkenning van het bestaan van een rechtsstaat, en dus een beslissing heeft genomen die het gezag van gewijsde van arrest d.d. 9 december 2009 van de Raad van State nr. 198.769 waarin besloten wordt tot de vernietiging van de “ongedateerde ‘instructie’ van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”. Aangezien het juridisch onmogelijk was de criteria uit de vernietigde instructie als ontvankelijkheidsvoorwaarden te blijven gebruiken — RvSt arrest nr. 198.769 geldt immers *ex tunc et erga omnes* — moet de Staatssecretaris ze wel als gegrondheidsvoorwaarden gebruikt hebben en dit uiteraard in het kader van haar discretionaire bevoegdheid. Dit is de enige juridische mogelijkheid om de criteria van de instructie te “redden” of te “recycleren” en dit is ook de juridische weg die Uw Raad heeft gekozen.

11.5. Dit impliceert uiteraard ook dat de verwerende partij van oordeel is dat er i.c. sprake is van buitengewone omstandigheden die het wettigen dat de aanvraag ingediend wordt bij de burgemeester van haar woonplaats en niet in het land van herkomst, Nigeria. De verwerende partij heeft meerbepaald de aanvraag van verzoekende partij ontvankelijk verklaard omdat i.c. de bijzondere omstandigheid dat verzoekende partij sedert februari 2004 ononderbroken in België verblijft, aanvaard werd als bijzondere omstandigheid die het rechtvaardigt dat de aanvraag in België (burgemeester woonplaats) en niet in het land van herkomst wordt ingediend. Bij het nemen van de ontvankelijkheidsbeslissing erkent de verwerende partij dus dat de verzoekende partij sinds februari 2004 in België verblijft, d.i. op het ogenblik van de aanvraag meer dan vijf jaar. Immers, indien dit niet aangenomen zou worden (*quod non*), dan kon de verwerende partij onmogelijk de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk verklaard hebben (cf. S.). Dan was verzoekende partij immers — nog steeds volgens de visie van verwerende partij — perfect in staat geweest het verzoek wel in een Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van oorsprong te doen. Dan had verzoekende partij de aanvraag bijgevolg onontvankelijk moeten verklaren, maar dat deed zij niet: zij aanvaardde terecht dat verzoekende partij zich in een zodanige situatie bevond — di. het meer dan vijfjarige ononderbroken verblijf in België — dat van haar onmogelijk kon worden gevergd dat zij elders dan in België een aanvraag deed. Meerbepaald werden de omstandigheden ten gronde, d.i. het ononderbroken verblijf in België sinds februari 2004 van verzoekende partij, aanvaard als buitengewone omstandigheid die de ontvankelijkheid moesten schragen. Deze aangehaalde omstandigheden werden door verwerende partij aanvaard als omstandigheden die verzoekende partij verhinderd hebben in een Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van oorsprong de machtiging aan te vragen. De beslissing van de verwerende partij om te besluiten tot de ontvankelijkheid van de aanvraag kan dan ook niet anders gemotiveerd zijn dan door verwijzing naar het feitelijke motief dat de verzoekende partij al sinds februari 2004 ononderbroken in België verblijft, en naar het juridische motief dat dit verblijf in België van de verzoekende partij sinds februari 2004 een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet uitmaakt die het rechtvaardigt dat de aanvraag in België plaatsvond.

11.8. De verzoekende partij plaatst zich dan ook het standpunt dat de wijze waarop de verwerende partij thans het artikel 2.8A van haar vernietigde instructie toepast, strijdt met de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel en het algemeen rechtsbeginsel *Patere legem quam ipse fecisti* en artikel 9bis Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat ten onrechte tot de ongegrondheid van de aanvraag besloten werd en deze ongegrondheidsbeslissing vernietigd dient te worden.

11.9. De tekst van de bestreden beslissing laat geen twijfel rond het ENIGE motief waarom de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond verklaard werd: "Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar uit informatie die terug te vinden is in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene met zijn paspoort gereisd heeft op 14.06.2005. Dit toont aan dat betrokkene niet ononderbroken in België verbleef gedurende de laatste 5 jaar (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009), Hoewel betrokkene een getuigenverklaring voorlegt die zegt betrokkene sinds 2004 te kennen, toont de stempel op het paspoort onomstootbaar aan dat betrokkene niet ononderbroken in België verbleef Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Het feit dat betrokkene Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, een werkbelofte voorlegt, gestudeerd heeft in zijn land van herkomst, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

De regularisatieaanvraag dd. 21 november 2009 werd dus ongegrond bevonden omdat niet bewezen zou zijn dat de verzoekende partij reeds sedert februari 2004 in België verblijft, en dit terwijl dezelfde aanvraag van 21 november 2009 net ontvankelijk werd bevonden omdat de verzoekende partij sinds 2004 in België verblijft.

11.10. Het bevreemdt evenzeer dat verwerende partij de regularisatieaanvraag enerzijds ontvankelijk verklaart, en dus aanvaardt dat er buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat verzoekende partij haar aanvraag in België en niet elders heeft ingediend, om anderzijds de beslissing ongegrond te verklaren om reden dat verzoekende partij zich zogezegd — quod uitdrukkelijk non — naar Nigeria zou (kunnen) begeven hebben. Mocht verzoekende partij zich inderdaad naar Nigeria (kunnen) begeven hebben, dan moet verzoekende partij dus, nog steeds volgens de visie van verwerende partij, logischerwijze ook perfect in staat zijn geweest om haar eigenlijke regularisatieaanvraag van daaruit te doen. Verwerende partij heeft echter — door de aanvraag ontvankelijk te verklaren — uitdrukkelijk dan wel stilzwijgend aanvaard dat verzoekende partij daartoe niet in staat was. Zij heeft daartoe buitengewone omstandigheden aangenomen, gezien de aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Verwerende partij heeft dus — terecht — aangenomen dat verwerende partij geen aanvraag kon doen vanuit het eigen land van herkomst, en heeft zo — logischerwijze — de aanvraag ontvankelijk verklaard. Als dan nadien de aanvraag ongegrond wordt verklaard, juist om reden dat verzoekende partij zich naar Nigeria heeft (kunnen) begeven, dan houdt een dergelijke redenering uiteraard geen steek, en is zij niet minder dan inconsistent en manifest in strijd met de materiële motiveringsplicht.

11.1 1. De verzoekende partij meent uit wat voorafging dan ook dat deze beslissing strijdt met de materiële motiveringsplicht en meer in het bijzonder met het consistentiebeginsel omdat verwerende partij voor wat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft wel aanneemt dat de verzoekende partij sinds februari 2004 in België verblijft terwijl zij dit niet doet voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag, en met het algemeen rechtsbeginsel "*Patere legem quam ipse fecisti*" aangezien de verwerende partij net het omgekeerde doet wat ze beloofd had: de vernietigde instructie te blijven toepassen. Hetzelfde geldt voor de redenering van verwerende partij waarin zij enerzijds buitengewone omstandigheden aanvaardt die verantwoorden dat verzoekende partij haar aanvraag niet doet vanuit het eigen land van herkomst, om dan anderzijds tot de ongegrondheid van de aanvraag te beslissen omdat verzoekende partij zich naar het land van herkomst zou hebben (kunnen) begeven. Uit deze (aangetoonde) schendingen volgt uiteraard automatisch de schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangezien dan vaststaat dat de verwerende partij op een naar recht onverantwoordbare wijze het artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft toegepast. De verzoekende partij licht, in wat hierna volgt, de door haar opgeworpen schending, systematisch, toe.

11.12. De thans bestreden beslissing strijdt ten eerste met de materiële motiveringsplicht en het daarin vervatte consistentiebeginsel. De materiële motiveringsplicht gebiedt uiteraard dat iedere bestuurshandeling, c.q. de beslissing van verwerende partij d.d. 14 maart 2011, gedragen wordt door

motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Het consistentiebeginsel vergt uiteraard dat de feitelijke en juridische motieven die de bestuurshandeling, c.q. de bestreden beslissing, schragen en elkaar dus niet mogen tegenspreken of uitsluiten. Ter zake kan verwezen worden naar arrest 60.981 van de Raad van State d.d. 15 juli 1996 in de zaak A.69.796/IV-15.852 (eigen markering) "Overwegende dat blijkens de uiteenzetting van het middel het herleid mag worden tot de schending van de materiële motiveringsplicht; dat wat verzoekster de bestreden beslissing immers verwijt is dat deze niet op deugdelijke motieven is gebaseerd; dat een zodanig verwijt niet gepaard kan gaan met de stelling dat men de motieven van de bestreden beslissing niet kent, de enig stelling waarmee men zich nuttig op een schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen; dat ondeugdelijkheid van de motieven kan voortvloeien uit het feit dat de motieven hetgeen is beslist in redelijkheid niet kunnen dragen - wat onverenigbaar is met het zogenaamde redelijkheidsbeginsel -, uit het feit dat de motieven het resultaat niet zijn van een zorgvuldig onderzoek - wat onverenigbaar is met het zogenaamde zorgvuldigheidsbeginsel - of uit het feit dat de motieven elkaar tegenspreken - wat onverenigbaar is met het zogenaamde consistentiebeginsel;" De aanvraag tot regularisatie ex artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dus ontvankelijk bevonden omwille van het juridisch motief dat de (feitelijk correct bevonden) omstandigheid dat de verzoekende partij sinds februari 2004 in België verblijft, een bijzondere omstandigheid uitmaakt die het rechtvaardigt dat de aanvraag in België werd gedaan. De aanvraag werd daarnaast ongegrond bevonden omwille van het juridisch motief dat de verzoekende partij niet zou aangetoond hebben dat zij sinds februari 2004 ononderbroken in België verblijft. Deze twee juridische motieven spreken elkaar tegen en sluiten elkaar zelfs uit: de verwerende partij kan onmogelijk argumenteren dat de aanvraag ongegrond is omdat de verzoekende partij niet sinds februari 2004 ononderbroken in België verblijft, terwijl ze daarentegen wel eerst aannam dat de verzoekende partij de aanvraag net in België kon doen op ontvankelijke wijze omdat ze reeds sinds februari 2004 in België verblijft. Dit is volledig inconsistent. Dit geldt evenzeer voor de redenering van verwerende partij waarin zij enerzijds buitengewone omstandigheden aanvaardt die verantwoorden dat verzoekende partij haar aanvraag niet doet vanuit het eigen land van herkomst, om dan anderzijds tot de ongegrondheid van de aanvraag te beslissen omdat verzoekende partij zich naar het land van herkomst zou hebben (kunnen) begeven. Deze inconsistentie heeft uiteraard tot gevolg dat de beslissing van de verwerende partij om de thans bestreden beslissing ongegrond te verklaren strijdt met de materiële motiveringsverplichting en in het bijzonder met de materiële motiveringsplicht die voortvloeit uit het consistentiebeginsel. Dit vormt een eerste reden waarom de ongegrondheidsbeslissing van het bestuur, die dus enkel gebaseerd is op incorrecte premisse dat verzoekende partij niet in België verblijft sinds februari 2004 de materiële motiveringsplicht schendt.

11.13. Een tweede reden waarom de ongegrondheidsbeslissing — die dus enkel gebaseerd is op de incorrecte premisse dat verzoekende partij niet in België verblijft sinds februari 2004 — de materiële motiveringsplicht schendt, ligt erin dat de verwerende partij zonder enige nadere duiding of motivering stelt dat het feit dat verzoekende partij Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, een werkbefoorte voorlegt en gestudeerd heeft in het land van herkomst, stuk voor stuk niet worden weerhouden als een grond voor regularisatie. Deze elementen, en zeker deze elementen samen genomen, tonen integendeel degelijk en sluitend aan dat verzoekende partij gedurende vele jaren, d.i. op het ogenblik van de aanvraag meer dan vijf jaar, zich ten volle geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving. Waarom deze elementen niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie, wordt door verwerende partij niet uiteengezet, het wordt gewoon gesteld. Ook in die zin strijdt de bestreden beslissing dus met de materiële motiveringsplicht.

11.14. Om dezelfde redenen als uiteengezet onder randnummers 11.9. — 11.13 strijdt de thans bestreden beslissing met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur: *Patere legem quam ipse fecisti*. Al hetgeen uiteengezet randnummers 11.9. — 11.13. wordt dan ook evenzeer door de verzoekende partij geargumenteed in verhouding tot de door haar opgeworpen schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur: *Patere legem quam ipse fecisti*. De verwerende partij past niet enkel meer haar door de Raad van State vernietigde instructie toe, maar komt zelf het engagement om deze instructie toch te blijven toepassen niet toe. Omwille van hetgeen hierboven werd geargumenteed kan men niet anders dan tot het besluit komen dat de verwerende partij artikel 2.8A simpelweg niet meer toepast ofschoon zij zich hier verbatim toe verbonden had, niet alleen in de tekst van de bestreden beslissing maar ook middels een opvallende (voor sommigen zelfs uitdagende) mededeling op haar eigen website en deze van de DVZ. Ook deze schending verantwoordt de annulatie van de thans bestreden beslissing: ook de bestuurlijke macht heeft immers haar eigen richtlijnen en regels toe te passen. Ter zake kan verwezen worden naar arrest nr 164037 van de Raad van State d.d. 24 oktober 2006 in de zaak A174191/IV-5352. Het derde middelenonderdeel is hier alleen om al gegrond.

11.15. Hieruit volgt dat ook artikel 9bis Vreemdelingenwet zelf is geschonden (cf. s.)

11.16. Het enige middel is in zijn integraliteit gegrond.

11.17. Dit enige middel is uiteraard gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing d.d. 14 maart 2011 zelf, maar ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) d.d. 14 maart 2011 dat uit deze ongegrondheidsbeslissing voortvloeit en er dus onlosmakelijk mee verbonden is".

2.3. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Verzoeker *bouwt* een volledige redenering op inzake de vermeende motieven waarom zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en welke buitengewone omstandigheden daarbij, naar mening van verzoeker, in zijn hoofd werden weerhouden. Verzoeker leidt hieruit onmiddellijk af, aangezien deze zelfde omstandigheden, steeds volgens de hypothesen en veronderstellingen van verzoeker, wél zouden zijn aanvaard voor de beoordeling van de ontvankelijkheid, maar niet voor de beoordeling van de gegrondheid, dat de motieven van de bestreden beslissing inconsistent en tegenstrijdig zouden zijn.

2.6. De aanvraag van 25 november 2009 in toepassing van artikel 9bis werd ontvankelijk verklaard, doch geenszins blijkt op enigerlei wijze uit de motieven van de bestreden beslissing dat dit zou betekenen dat het bestuur "*erkent dat de verzoekende partij sinds februari 2004 in België verblijft*".

2.7. Verzoeker leest in de bestreden beslissing een motief (verzoekschrift, punt 11.5) dat daar niet in vermeld staat en kan zodoende geen ernstig middel onderbouwen op grond van een door hem zelf 'bedacht' motief.

2.8. Nu verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard werd, en er desbetreffend derhalve een voor verzoeker 'positieve' beslissing werd genomen, heeft verzoeker tevens geen belang om hier kritiek op te uiten. Aangezien de aanvraag *in casu* wel ontvankelijk, doch niet gegrond werd verklaard, is het terzake niet relevant deze beslissing tot het ontvankelijk verklaren verder aan enig onderzoek te onderwerpen.

2.9. In zoverre verzoeker van oordeel is dat het bestuur de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen daar deze instructie vernietigd is ingevolge het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. Evenwel werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. In casu is de bestreden beslissing van 14 maart 2011 echter géén beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde. Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen. Geenszins kan er sprake zijn van een tegenstrijdigheid of 'inconsistentie' tussen motieven die niet eens in de beslissing vermeld staan.

2.10. De Raad laat vervolgens gelden dat, zoals verzoeker tevens zelf aangeeft, het bestuur over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het raam waarvan hij vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

2.11. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja. of deze aanvaardbaar zijn,' zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kun de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden:

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft.' of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven,' desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid"

2.12. Er is op 19 juli 2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het raam van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1. 1- 1.2 en 2.1- 2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan toestaan. Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

2.13. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen aan een grondig onderzoek onderworpen en vervolgens beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

De bestreden beslissing maakt hiertoe uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 19 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar uit informatie die terug te vinden is in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene mei zijn paspoort gereisd heeft op 14.06.2005. Dit toont aan dat betrokkene niet ononderbroken in België verbleef gedurende de laatste 5 jaar (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009). Hoewel betrokkene een getuigenverklaring voorlegt die zegt betrokkene sinds 2004 te kennen, toont de stempel op het paspoort onomstootbaar aan dat betrokkene niet ononderbroken in België verbleef. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Het feit dat betrokkene Nederlandse les volgt getuigenverklaringen voorlegt een werkbepoofte voorlegt, gestudeerd heeft in zijn land van herkomst, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

2.14. De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.15. De gemachtigde heeft *in casu* de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en heeft aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen. Zo motiveert het bestuur bijvoorbeeld heel duidelijk als volgt: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar uit informatie die terug te vinden is in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene met zijn paspoort gereisd heeft op 14.06.2005.”* en motiveert zij verder dat *“...dit niet toont aan dat betrokkene niet ononderbroken in België verbleef gedurende de laatste 5 jaar”*. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

2.16. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat deze geenszins kennelijk onredelijk tot stand is gekomen.

2.17. Bovendien blijkt dat de verwerende partij ter dege de instructie heeft toegepast - anders dan verzoeker voorhoudt - en dus allerminst blijkt waarom er een schending zou dienen te worden weerhouden van het beginsel *‘patere legem quam ipse fecisti’*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid conform de instructie geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden hiervan voldoet.

2.18. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker meent dat het bestuur ‘het engagement om deze instructie toch te blijven toepassen niet nakomt’. De gemachtigde vermocht terecht te oordelen dat *‘het feit dat betrokkene Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, een werkbelofte voorlegt, gestudeerd heeft in zijn land van herkomst’* niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

2.19. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.20. Het is niet omdat verzoeker kennelijk de mening is toegedaan dat deze elementen wel een reden vormen voor regularisatie, dat de beslissing van de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker toont met zijn beschouwingen dienaangaande geen enkele onredelijkheid aan.

2.21. Wat betreft het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State nr. 60.981 van 15 juli 1996, aangaande het zogenaamde consistentiebeginsel, geldt dat dit beginsel inderdaad impliceert dat de motieven van een administratieve beslissing elkaar niet mogen tegenspreken of ontkrachten. In de voorliggende bestreden beslissing is dit evenwel niet het geval. Er dient immers een onderscheid gemaakt te worden tussen de beslissing tot het ontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag en de beslissing waarbij besloten wordt tot de ongegrondheid van de aanvraag. De voorliggende bestreden beslissing waartegen verzoeker onderhavig beroep heeft ingesteld is de beslissing waarbij het bestuur heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De aanvraag werd ontvankelijk bevonden waardoor verzoeker er geen belang bij heeft om dit voor hem positief gegeven in vraag te stellen. De verschillende redenen dewelke aan de basis liggen van de beslissing tot ongegrondheid zijn consistent en spreken elkaar niet tegen. Tevens wenst de Raad te wijzen op hetgeen reeds gesteld werd onder de punten 2.3 tot en met 2.7.

2.22. Het bestuur besliste geheel terecht, en binnen de zijn ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* ongegrond is. Het bestuur

handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, de materiële motiveringsplicht en het 'consistentiebeginsel' inclus.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC